

DÜNYA ARTIK BÜYÜLÜ  
DEĞİL İHSAN

**Müzeyyen Çelik Kesmegülü:** 1983 Kütahya doğumlu. İlk, orta ve lise öğrenimini Kütahya'da tamamladı. Trakya Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü mezunu. Afyon Kocatepe Üniversitesinde Yeni Türk Edebiyatı Anabilim Dalında “Edebî Yönden Hazîne-i Evrak Dergisi” adlı teziyle yüksek lisansını tamamladı. *Hayal Bilgisi, İzafi, Hece Öykü, Hece, İtibar, Mahalle Mektebi, Aşkar, Nordik, Türk Dili, Karagöz, Olağan Hikâye, Geçerken, Daima Edebiyat, Yitik Söz ve Ayarsız* dergilerinde öyküleri yayımlandı. Kütahya'da yaşıyor. Evli ve bir çocuk annesi. Yazarın yayınlanmış dört öykü kitabı ve çocuk kitapları bulunmaktadır.

#### **Öykü Kitapları:**

*Kamu Baş Rüyacısı*, Ebabel Yayınları, 2014

*Omzumda Biri*, Hece Yayınları, 2017

*Bütün Ağırlıklarım*, Hece Yayınları, 2021

*Dünya Artık Büyülü Değil İhsan*, Hece Yayınları, 2025

#### **Çocuk Kitapları:**

*Nasiruddin Tusi*, Kâşif Çocuk Yayınları, 2020

*Akşemseddin*, Diyanet Vakfı Yayınları, 2021

*Şehrim Kudüs'e Yolculuk*, Mecaz Yayıncılık, 2022

*Mutlu Dinozor Tontinosorus*, Tulu Kitap, 2023

*Elim Kolum Kulaklığım*, Tulu Kitap, 2024

# DÜNYA ARTIK BÜYÜLÜ DEĞİL İHSAN

Müzeyyen Çelik Kesmegülü

HECE YAYINLARI

## İÇİNDEKİLER

|                                 |     |
|---------------------------------|-----|
| Yılan Yurdu /                   | 15  |
| Yurt Yılanı /                   | 21  |
| İki Bardak /                    | 31  |
| Can Sıkıntısı /                 | 43  |
| Herkes Uyur /                   | 47  |
| O Kadar On Yedi Yaşındayım Ki / | 51  |
| Süt, Nefes ve Ayrılık /         | 57  |
| Uyandırma Servisi /             | 61  |
| Yağmur Katili /                 | 67  |
| Yasemin'in Yok Olan Ailesi /    | 75  |
| Zeigarnik /                     | 83  |
| Yeşil Kurşun Kalem /            | 87  |
| Bir Sabah /                     | 91  |
| Tekelci Naciye /                | 105 |
| Sünnetçi Fındık ve Sezai /      | 113 |
| Serpil Bana Telefon Aldı /      | 119 |
| Serin Rüzgâr Fırını /           | 123 |

## BİRBEN AİLESİ VE UFAK TEFEK YANLIŞ ANLAŞILMALAR

Birben ailesi bu küçük şehirdeki kültürün ilk çekirdek ailesidir. Çekirdek aile olmayı o kadar çok sevmişlerdir ki bütün hayatlarını bu çekirdeklikle devam ettireyazmışlardır Allah muhafaza. Hilmi Birben, hanımı Nevzat Birben kayınvalidesiyle anlaşılamayınca bir apartman dairesi satın alıp apar topar konaktan ayrılmıştır. Konaktan ayrılma diye bir kavram o dönem toplumunun zihninde henüz neşvünema bulmadığı için bütün şehir Birbenlerin bu cesur davranışının lanetleneneğine inanır. Lanetlenme kavramının içindeki çocuk sahibi olamama, yolu izi ters gelme, gün yüzü görmeme, diplere yatıp kapılara bakma, ciğeri ağzından gelme gibi naçizane ihtimaller onlarla anılır olmuştur. Konak girdabından yılıp kaçmak isteyen gençlere Birben ailesi örnek teşkil etmesin için, kendilerini âleme ibret eden bu tarz batıl önlemler alınmıştır da diyebiliriz.

Lakin kaderi işleyiş toplumun lanet beklentisini boşa çıkarmıştır. Nevzat Hanım apartman dairesinde ilk erkek çocuğu Mehmet Can'ı, akabinde kızı Nur'u doğurmuş, son olarak tek-neden bir Efehan kazanmıştır. Bu üst üste doğumların konaklardan ayrılmaları artıracığı düşünülse de henüz büyük kırılmalar yaşanmamıştır. Nevzat Birben apartman dairesinde, başka şehir-den gelme memur eşi komşularıyla gayet mutludur ve sayısı zaten az olan akrabalarından da nefret etmektedir.

Konak insanları ilk lanet beklentileri tutmayınca hemen

çocukların yüzünden hayır görmeme lanetinin muhakkak devreye gireceğine inanırlar. Yüzünden hayır görme meselesi tabii ki çok karmaşık ve zamana yayılan bir meseledir. Bu yüzden yoruma da açıktır. Çocuklar o dönem sınavlarında hep başarılı olmuşlar ve patır patır okullarını bitirmişlerdir. Daima insanların kıyasa tâbi tutukları komşunun çocukları işte bu Birbenlerin çocuklarıdır. Mehmet Can mimar çıkar, Nur eczacı çıkar. Efehan da doktor çıkmak için gün saymaktadır. Aranlan lanete ulaşamadığı gibi çocukların çıtası boy boy boylamış, soy soy soylamış; yükselmiş de yükselmiştir. Nevzat Birben hâlâ aynı apartman dairesinde birkaç senede bir yapılan tadilatların verdiği tebdilimekân ferahlığıyla yaşamaya devam etmektedir ve mutludur.

Bütün bu başarıların sırrı ise elbette baba Hilmi Birben'in yaptığı büyülerdir. Bunu herkesin bildiği iddia edilir. Ya da iddia edildiği için herkes bilir. Hilmi Birben'in cinlerinin yardımıyla geçen çocuklar o sınavları. Her sınav öncesi Hilmi Birben günlerce dükkânındaki odasına girer, cinlere konuları anlatır, testleri çözdürür. Her ne hikmetse cinlerine soruları çaldırmayı akıl etmez. Zavallı cinler iki âlemin işi gücü yetmezmiş gibi bir de oturup Birbenlerin çocuklarının üniversite sınavlarına hazırlanırlar. Efendileri Hilmi Bey'i asla kıramazlar.

Sağda solda cinlerin kendi aralarında konuştuklarını duyanlar dolaşmaktadır. Sağda solda dolaşanların ayağına yalan bulaşacak değildir ya.

“Bizim öteki tarafta böyle şeyler yok Allah'tan. Kimya, biyoloji neyse de bu limit, türev, integrali siz nerden çıkardınız? Bu nice ilimdir? Biz cin halimizle altından kalkamıyoruz, bu zavallı insan evlâtları nasıl çözsün bu soruları? Adam adama bunu yapar mı? İblis işkencesi bundan daha hafiftir billahi!”

Nevzat Birben genetikten habersizdir. Çocukların başarısını akrabasızlığa bağlar. Çünkü akrabalar insanı olumlu her yanından sülük gibi emmektedir. Hilmi Birben tevekkeldir. Genel olarak pek konuşmaz ama bu meseleyle ilgili zinhar konuşmaz. Şükreder.

Ulucami'nin karşı köşesinde açtığı dükkânda güllü Yasin, tespih, hacı misi, takke, dua kitabı, seccade, hac dönüşü hedi-

yelikleri satar. Ekseri müşterisi ya yabancılar ya da ilçelerden, köylerden gelenlerdir. İçeride işler döndürür ama Hilmi Birben. Cinler, efsunlar, dükkânın ardından Kâbe'ye açılan kapılar, uçan çarıklar...

Türlü efsaneler işten değildir onun dükkânında.

Hilmi Birben'in kulağına çalınır bunlar ama o hiçbirini umursamaz. Umursamaz çünkü ona göre gerçekle bütünleşmiş efsaneler insana güç verir. Ahalinin ailesine duyduğu saygıyla karışık korku onu mutlu eder. Bu korkudan dolayı kimsenin onlara zarar vermeye niyetlenemeyeceğine inanır. "Bu efsaneler türemeseydi konak halkı çoktan huzurlarını kaçırdı. Ne yurt tutarlardı ne yuva!" diye düşünür.

Gel zaman git zaman Birben ebeveynlerinin yaşları kemâle erer. Kendilerine kurdukları bu küçük dünyada mutlu olsalar da kimse bunların cin musallatından mülhem zeki çocuklarıyla evlenmek istemez. Okulunu bitiren çocuk eve geri döner, işe girer ama evlenemez.

Ahaliye göre Hilmi Birben tıkanmıştır. Cinlerini başka hoca-ya kaptırmıştır. Cinsiz, el elde baş başta kaldığından çocuklarını everemiyordur.

Şehrin tarihindeki ilk ve son çekirdek aile olarak kalmaya devam ederler. Nevzat Birben torun bakma arzusuyla yanıp tutuşur ama çocukları plastik top gibi, atıldıkları yerden kucaklarına geri döner. Bu şehirden gelin-damat bulmaları zaten zordur ama üniversite okurken de eli boş dönmüşlerdir işte. Bari büyükşehirde kalsalardı da bu küçük şehrin yalan yanlış dedikodularından uzak, geçinir giderlerdi, diye düşünür. Hem Nevzat Birben kendileri hakkında konuşulanları zaten bilir. Eve baht açtırmaya gelen birini kapıdan içeri almamıştır. Açılması muhtemel bir baht olsa önce kendi çocuklarınınkini açtıracaktır. Dükkâna böyle maksatlarla gelenlerin haddi hesabı yoktur ama Hilmi Birben işte olanları eve yansıtmaz.

Dükkânı merak ediyorsanız: Birben Ticaret. Hacı misi kokulu, içi hınca hınç eşya dolu küçük bir dükkân. O kadar. Hilmi Birben'in küçük bir masası, küçük bir de kasası vardır içeride. Çin-

den koca koca gemilerle gelen hac malzemelerinden alır, küçük bir kârla satar. Yalan dünya hac malzemesini Çin'den getirecek kadar serbest bir piyasa olduğu için, en azından Yasin kitaplarını kendisi gidip İstanbul Beyazıt'tan alarak imanını korumaktadır.

Kızı Nur Birben eczacı ya. "Baba, eczaneyi açalım. Gel başında sen otur. Çıraklara esnaflığı öğret." dese de Hilmi Birben yanaşmaz. Sen Sigorta Hastanesi'nden çıkma, der. Ne de olsa memuriyet memuriyettir. Esnaflık da esnaflık. Mehmet Can Birben de mimardır ama memurdur. Özel idareye kadro tahsisi için bazı cinlerin devreye girdiği efsanesi anlatılagese de oğlan memuriyet sınavından zaten yüksek puan almıştır. Ayrıca cinlerin başka işi gücü yok mudur da Birben ailesinin evlatlarının sınavları ile işteğal etmektedirler. İlâveten bu cinlerin çarpacak kimseleri yok mudur da durmadan ders çalışmaktadırlar.

Küçük şehirlerde herkesin birbirini tanınması kadar can sıkıcı bir şey yoktur. İnsan biraz konuşsa, kurcalasa olmadık adamlar akraha çıkar. Bu durum bir *Taaşşuk-ı Talât ve Fitnat* romanı tesadüf değildir, çünkü dönem Tanzimat Dönemi değildir. O kadar da değildir ama biraz da o kadardır.

Konuyu dağıtmayalım. Dükkânda bir şeyler dönüyor olabilir midir?

Hilmi Birben temiz simâlı, nur yüzlü denebilecek kadar mütedeyyin görünümlü, açık kahve kumaş pantolonlu, orta boylu bir adamdır. Bıyıklıdır da üstelik ve gömlek üstüne baklava desenli süveter giyer. Buna rağmen -ki dükkânı da caminin karşı köşesindedir- vakit namazlarının müdavimi değildir. O ak sima namazda devamlı olmadığı halde neden öyle aktır peki? Yüzünü apak edecek ne işler çevirmektedir?

Neden olacak? Dükkânın içindeki kapı Kâbe'ye açılıyordu da ondan. Cinli Hilmi vakit namazlarını Kâbe'de meleklerle omuz omuza kılarken millet onun dedikodusunu yapmaktadır. Bakın bakalım şu cami cemaatinin suratlarına. Var mıdır Hilmi Birben'deki aklık paklık. Yoktur. Camideki namazla Kâbe'deki namaz bir midir?

O zamanlar pozitivist düşünce henüz milletten pek kabul

görmediği için insanlar bunlarla uğraşır; büyüye, cine, iblise kafa yorar. Cinlerin ve iblislerin bundan haberi var mıdır peki?

Tek dertleri, gündemleri Hilmi Birben değildir. Hilmi'nin cinlerini çalan Muharrem Hoca da yakın markajlarındadır ama o konaktan kurtulup çekirdek aile olamadığı için hâlâ dikkatlerin odağı haline gelememiştir. Çok mutsuzdur. Eften püften söylentilerle, efsaneler dalaverelerle de olsa dillere persenk olmayı o da ister.

Kim istemez?

Nevzat Birben istemez.

Oğlanlara kız istemeye gider, kapıdan kovulur. Kızı istemeye gelen olur, bir gelen ikinciye gelmez. Çocukları bir türlü yuvadan uçup gitmez ama zaman bozuk saatte durduğu gibi durmamaktadır. Nevzat Birben kendini suçlar. Kayınvalidesiyle iyi geçinse de konakta mı kalsaydı acaba? Sabredilebilir miydi o kadına? Çenesiyle, zalimliğiyle baş olur muydu kaynanasının? Bunca senedir içinde bulunduğu süt liman kafaya sahip olur muydu? Düşünür durur. Gül gibi yaşamıştır. Konakta kalmış olsa dikenler içinde her yeri kanayacaktır. Bir an pişman olacak gibi olur bu durumdan ama sonra hemen vazgeçer pişman olmaktan. Çocukları da evlenmek için biraz çaba sarf etselermiş canım! Anaları babaları başlarında bâki mi ki?

Nevzat Birben akraba sevmez. Evlilik demek akrabalıkların ikiye katlanması demektir. Hele dünür olma meselesi uykularını kaçırmaya ama bu çocuklar böyle nasıl olacak diye de ayrıca endişelenir. Cinci kocası bir de çocuklarına kısmet bulsaymış ya madem! Bu efsaneler doğru olsa şimdiye çoktan paşa ve prenses torunlarına kavuşmuş, yeni doğacak bebeklere de bebe yününden yelek örüyor olurdu.

Yalnız, ziraat civcivi gelin ve damat hayali de aklını başından almaktadır. Annesiz, babasız, akrabasız. Çöpsüz üzüm, çekirdeksiz erik. Mistir mis!

“Nasip bakalım...” der. Yaşları iyice geçmeden! Akraba-i taallukat pek gelmese de konu komşu, çocukların iş arkadaşları gelir düğünlerine, diye düşünür. Bu düğün ve karmaşa hayali bile bir

an yorar Nevzat Birben'i. Başka türlü mü mümkün müdür, onu düşünür. Canhıraş bir gayret ve iç çekişle dua eder.

Üç kardeş. Yetimhanede büyümüşler. Devlet okutmuş, memuriyet vermiş. Büyük oğlan Soner Ziraat mühendisi. Tarım'da memur. İşte ona eş Nur. Ortanca kız Dilek. Bir okulda mutemet. Tam da Mustafa Can'a eş. Küçük kız hemşire. Tam da Doktor Egehan'a göre.

Allah herkese Nevzat Birben nefesi versin. Dünyada olmayacak duaya böylesine cesaretle âmin deyip de duasını böyle gediğine oturtan başka kul var mıdır? Allah'ın kulu çok. Nimeti sayısız. Herkes duasına dikkat etmeli lakin. Sümer Birben'in konaktaki sert himayesinde kalsa Nevzat'ın sırtı yer, kucağı da bebe görmezdi. O konakta ve o zamanın konaklarında gelin doğurdu mu çocukla gelinin işi biterdi. Kayınvalide kurumuş memelerine bakıp iç geçirir, emmeden emmeye bebeyi anasına verirdi. Öyleydi Sümer Birben. Hiçbir gelini bebeğini kendi koynuna alıp uyuyamamış, geceleri sırt ağrıları içinde uyanıp yavrusunu emzirirken tekrardan uyuyakalmamıştı. Kadınlar bu uykusuzluk ve yorgunluktan çok şikâyet etseler de bu durumu severlerdi. Nevzat Birben şanslı bir kuldu ki Hilmi Birben çekip almıştı karısını o cendereden. Üç çocuğunu da kendi emeğiyle, annelik içgüdüsünü tatmin ede ede büyüttü.

Birbenlerin çocuklarının üst üste olan düğünleri de yeni efsanelerin doğuşuna zemin hazırlamıştı. Hac mevsiminde hediye almak için dükkâna gelip giden meraklı azınlık bir iz, bir emare arayıp sağa sola dikkatle bakındıktan sonra Hilmi Bey'e sorular soruyorlar, aldıkları cevaplardan bir türlü tatmin olmuyorlardı. Bir ailenin işleri bu kadar rast gidemezdi. Kâbe'ye açılan kapı efsanesi için kimler kimler gidip dükkânın duvarlarını yoklamıştı. Kapıyı bulamayanlar hayal kırıklığıyla dükkândan ayrılışlar da kapının manevi bir kapı olduğu fikrine inanmak için azami çaba sarf etmişlerdi. Bu ailenin bütün duaları en makbul yerde kabul olmuyorsa, çocukların sınavlarına da cinler girmiyorsa nasıl olabiliyordu bütün bunlar?

Yalnız biri vardı. Eski konak komşuları Selma. Nur tam bir

doktorla nişanlanacakken, “Siz o aileyi bilmezsiniz. Bunlar ana babasına sırt çevirip çıkıp gittiler konaktan. Lanetlidir bunlar. Baba Hilmi de cinli minli işler çevirir. Uzak durun, çocuğu o aileden kurtaramazsınız.” deyip son anda işlerini bozmuştu. Nur kız üzüntüsünden bi deri bi kemik kalmış aylarca kendine gelememişti. O Selma geldi bir gün dükkâna. Hilmi Birben de işlerini bozanın Selma olduğunu biliyordu. Buna rağmen ses etmedi. Doktor delikanlı eğer sevgisinde samimi olsaydı zaten bu safsatalara kulak asmazdı, deyip sakinleştirdi ailesini. Nevzat Birben çoktan yoldardı yoksa Selma’yı.

Selma Hanım yaptığının farkında olarak girdi söze. Pişman gibi görünmüyordu. Yargılayıcı bakışlarla bir Hilmi Bey’e bakıyor bir hızlı hızlı dükkâna göz gezdiriyordu. “Siz...” dedi, “Nasıl oluyor da ananızdan babanızdan konağınızdan ayrı böyle hayat tutuyorsunuz ama senelerdir her işiniz rast gidiyor Hilmi Bey? Bize de söyleyin bu sırrı hele? Biz de belimizi doğraltalım!”

“Tek sırrım helâl rızıktır Selma Hanım. Ben karımın ve çocuklarımın boğazından bir lokma haram geçirmedim. Dünya elbette hepimiz için bir imtihan yeridir. Diyemem ki işleri ters gidenler haram kazanıyordur. Her şeyi Allah bilir. Çok dini bütün biri olmak isterdim ama olamadım. Lakin ben böyle yaşayabildim, helâl lokmadan vazgeçmedim. Ne cinlerim vardır ne büyüden anlarım. Önüme, işime bakarım. Baba evinden ayrılmak da istemezdim lakin olmayacağı aşikârdı. Kurulmuş yuvamı bozamazdım. Annem iflâh olur, laf dinler bir kadın değildir, bilirsiniz. O da öyle yetişmiş. Konaktan ayrıldık ama evlatlıktan ayrılmadık. Ziyareti ihmal etmedik, bayramda seyranda, hastalıkta boş bırakmadık. Elimizden ne geldiyse yaptık. Nevzat Hanım da anasız babasız büyümüş, onu da biliyorsun. Bir de onu kaynana zulmü altında mı ezdirseydim. Allah’ınızı severseniz yakamızı bırakın.”

Belki de bu konuşma Hilmi Birben’in o güne kadar ahaliden biriyle yaptığı en uzun konuşmaydı. Dedikodular yavaş yavaş kesildi. Kaynanasıyla dövüşen gelinler konaklardan ayrılıp gitti. Eskinin bağlarında bahçelerinde mantar gibi apartmanlar bitti.



## YILAN YURDU

Dülgeroğlu Ahmet ticaret erbabıdır. Babadan, dededen esnaf olduğu için işlerin içinde yetişmiştir. Babası esnaflıktan yılıp onu okutmak istemişse de Ahmet orta sonda ticaret okulunu terk edip iş hayatına atılmıştır. Zaten köyden şehre gelip gittikçe alıp sattıklarıyla parayı bulduğundan defterde, kitapta, diplomada gözü olmamıştır. Yatılı okulda çıkardığı kavgalara ve bahis meselesine hiç girmeyelim, nihayetinde okula meyli olmayan Ahmet ticaret işlerinde ilerledikçe Şeytanlar Hocası diye nam salmıştır.

Gençlik çağlarında Ahmet'in gözü sadece Kadriye'ye takılmıştı. Kadriye kendi köylüsü, ince uzun, masum yüzlü, mazlum bakışlı bir kızdı. Aileden gariban olduğundan evi, hayatı çekip çevirmeye uygundu. Sessiz sakın, durgun bir dünyası vardı ve bu derinlik Ahmet için Kadriye'yi daha çekici hâle getiriyordu. Bu durgunluğun ardındaki merak, sorduğu sorular, hayatı delice yaşama ve anlama çabası o yaşlarda Ahmet'e sevimli geliyordu. Bir süre kaçak göçek görüştüler. Dedikodular ayyuka çıkınca da nişanlandılar. Nişandan hemen sonra Ahmet askere gitti. Askerde akciğerinde bir hastalık olduğu anlaşıncıya erken terhis edildi.

Terhisten sonra ticaret faaliyetlerine hız kazandırdı. Düğünü için para biriktirmesi şarttı. Köylüden peynir, bal, kak, ceviz, pestil, pekmez, çıra, yoğurt alıp şehirde anlaştığı bakkallara, marketlere ya da şehirli pazarcılara satıyordu. Bazen taşeronluk yapıyor bazen de hiç olmadık siyasî meselelerin içine giriyordu. Herkes hayret ediyordu. Kadriye de bunları öğrendikçe şişiniyor, kendini

bambaşka dünyalarda hayal ediyordu. Şehirli olacaktı, evde topuklu terlikler giyip saçını sarıya boyayacak, kâküllerini kabartacaktı. Bacaklarındaki tüyleri tamamen yoldurup ten çorapla tayıyor giyecekti. Onun hayalleri çoktu ama Ahmet'in annesinin planları farklıydı. Kadriye'yi günden güne sevmiyordu ve onu gelin olarak istemiyordu. Tek oğluna akrabasından kız alacaktı. Önceleri ne dese Ahmet'i ayrılığa ikna edemedi ama aklına büyük bir hyanetlik geldi. Can alıcı bir yerden vurdu kazmayı.

Ahmet oğlum, dedi. Bu Kadriye kuru. Ne kadar yese de et tutmuyor. Kalça çatısı da dar. Bacakları ipince. Bunun çocuğu olmaz!

Oğluna bunları söyleye söyleye aralarını bozdu, ayrılmalarına sebep oldu.

Ahmet de hiç demedi ki bunun anası da kuru, ninesi de kuru, teyzesi de kuru. Hepsi üçer beşer doğurmuşlar, bu niye doğuramasın?

Niye düşünsün ki Ahmet. Annesi çoktan düşündü onun yerine. Ha doğru düşündü ha yanlış düşündü! Düşündü ya öyleyse vardı annesi! Annesinin bir bildiği de yanında hediyesiydi.

Ahmet Kadriye'den ayrıldıktan sonra palas pandıras Emine'yle evlendi. Emine de annesinin halasının torunu. Gemi gibi maşallah. Kolları, bacakları, çenesi, hatta favorileri de erkek gibi kıl içinde. Ahmet hiç karışmadı bu işe. Tamam, dedi geçti. Bunlar evlendikten bir buçuk sene sonra Kadriye de bunların karşı komşularına gelin geldi oturdu. Üstüne üstlük Emine bir türlü gebe kalamazken Kadriye düğünden on ay sonra bir oğlan doğurdu. Sene geçti bir kız doğurdu. Onun üstüne bir kız daha doğurdu. Kadriye'nin çocuklarının evin bahçesinde, sokakta cıvıldaşmaları Ahmet'in annesinin böğrüne taş gibi oturdu.

Ahmet durumdan şikâyet ettikçe o durmadan kaderden, nasipten dem vurdu. Oğlunun kaderine kendi mâni olmuştu hâl-buki. Gitmedikleri doktor kalmadı. İlaçları yiyen Emine şiştikçe şişti, bi dünya oldu. Ama ne ettilerse çocukları olmadı. Ahmet de kimseye söylemeden çok doktor gezdi. Kendisinde bir kusur bulunmadı.

Evde durumlar böyle olunca gece yarısına kadar içmeye, sağda solda kâğıt oynamaya, bahis işi tutmaya başladı. Sigaraların birini söndürüp öbürünü yaktı. Eski ahbablarıyla bile düşman oldu. Ticaretten keyif almamaya başladı. Babası öldü, ondan kalan emekli maaşını annesinden aldı aldı harcadı.

Annesi suçlu hissettiğinden oğluna bir şey diyemiyordu. Bir şey dese ne işiteceğini iyi bildiğinden susuyor, içine atıyordu. Hocalardan, muskılardan, okunmuş sulardan da derman bulamıyordu. Halasının torununa bir şey dese akrabalarla iyice bozuşacaktı. Kadere boyun eğmeyi de bir türlü beceremiyordu. Kadriye gibi kuru dolma nasıl üç tane doğurur da benim oğlunun kucağı boş kalır diye hasis bir isyanla kendini avutuyordu.

Ahmet'se şehre gelip gittikçe uğradığı muhasebecinin çaycısı Zeliha'ya abayı çoktan yakmıştı. Aslında hem karısı hem de annesi ondaki canlanmanın bir sebebi olduğunu anlamışlardı da buna cesaret edemez diye düşünüyorlardı.

Zeliha yirmi dört yaşında. Çilli, kızıl, kara sarı değişik bir tip. Upuzun boyu, incecik beli, iri kalçaları var. Durduğu yerde duramıyor. Yürürken adeta hopluyor. Tatlı dilli, alımlı, bakışları can alıcı. Ahmet onu görünce ayakları yerden kesiliyor. Bu, benim olacak diyor. Ayaklarından kasıklarına kan yürüyor. Kızı hediyelere boğuyor. Kız da böyle şeyler görmemiş, aklı başından gidiyor. Gel kaçalım, sana oda açarım diyor. Emine'yle olan durumu da anlatıyor. İşler sonra başka hâller alıyor ve bir akşamüstü kızı alıp eve getiriyor.

Emine, annesi, Kadriye olanlar karşısında şaşkın. Herkes kendi iç dünyasında bu olayı yorumlayıp içselleştirmeye çalışıyor. Buna karşın Ahmet ve Zeliha'yla kimse bu durumu konuşmuyor. Ahmet hiçbir şey söylemeden tavırlarıyla bu konunun konuşulmamasını emrediyor. Evdekiler de dışarıdaki de mecbur kabulleniyorlar.

Ahmet her gün eve koşa koşa, eli kolu dolu geliyor.

Ahmet'in annesi akrabalarına mahcup. Ne kimse ona gidip konuşabiliyor ne de o insanlara kendini anlatabiliyor. Sıkıntısından mide ağrılarına gark oluyor.